

L'evangeli d'aquest diumenge, la resurrecció de Llätzer, toca el tema de la mort: l'actitud que hi tenia Jesús i la que hi ha de tenir qualsevol cristià.

La societat d'avui, amb relació a altres societats del passat, ha canviat en moltes coses. Potser una de les que més ha canviat és el pensament sobre la mort. En el passat, la mort era gairebé omnipresent, la vida penjava sempre d'un fil i, per tant, els nostres avantpassats de cap manera podien ignorar la mort.

En la societat d'avui, en canvi, la mort és un tabú. Es viu com si la mort no existís, com si la gent no s'hagués de morir mai i, quan es presenta, moltes vegades és viscuda com una realitat accidental, inesperada. A molts cercles es considera de mal gust parlar de la mort.

El fet que no se'n parli, ja ens indica que també avui tenim por de la mort. Potser més que els nostres avantpassats. La por de morir es pot manifestar acudint al metge més del que seria raonable o bé, al contrari, no anant-hi mai, per por que no ens trobi cap mal dolent.

De fet, moltes vegades, la mort s'anuncia arran d'una revisió o d'unes anàlisis rutinàries. Un es pot trobar bé, però l'anàlítica pot sortir malament. I aleshores comencen les exploracions i les proves pertinents. Potser el metge ha dit: "Hem de fer una biòpsia". I la nostra vida pot quedar en suspens, pendent de saber el resultat: si surt positiva o negativa. Si el tumor és benigne, respirarem i continuarem la vida com si res. Si és maligne, ens desesperarem, plorarem i, probablement, lluitarem de forma desesperada provant tota meva de tractaments per endarrerir tot el possible el fatal desenllaç.

El cas és que pensem com pensem, creiem o no, tots hem d'afrontar el desenllaç de la mort. Primerament en les persones estimades que tenim a prop i, finalment, en la nostra pròpia persona. La mort, com a trencament definitiu dels llaços familiars, resulta insuportable.

Davant de la mort, Jesús és molt humà. Plora en veure el desconsol de les germanes de Llätzer, fins al punt que la gent comenta: "Mireu com l'estimava". Però, al mateix temps, hem de fer notar que Jesús no perd la confiança en el Pare. Ni en el cas de Llätzer ni davant la seva pròpia mort. Jesús té fe en el Pare: "Aquesta malaltia no és mortal". I recolzat en aquesta confiança en el Pare, pot rescatar de la mort el seu amic. Només per un temps. Llätzer tornarà a morir. Jesús també haurà de morir. Ningú no s'escapa de la mort.

Jesús no va retornar a la vida tots els qui estaven morts, ja que no havia pas vingut a alliberar l'home de la seva condició mortal. Va venir a proclamar i a inaugurar la presència del Regne de Déu, és a dir, el poder amorós i salvador del Pare, que dona sentit a la vida mortal dels homes, tot donant-los garanties d'un final victoriós. En realitat, Jesús va venir a alliberar l'home de l'angoixa i de la desesperació d'haver de morir, no pas a eximir-lo de la mort.

Probablement, un dia les analítiques ens avisaran que la nostra mort és propera. I segur que passarem molt mal tràngol. Plorarem i també ploraran els nostres familiars i amics més íntims, de compassió, d'impotència. En aquell moment, si tenim una mica de fe, podrem dir com Jesús: "Aquesta malaltia no és mortal".

Enric Roura, rector

DISPOSICIONS SOBRE LA SETMANA SANTA

Amb relació a les celebracions litúrgiques de la Setmana Santa, el bisbe de Girona ha adreçat als seus preveres les següents disposicions:

–Cada rector, en alguna de les parròquies encomanades pot celebrar el Diumenge de Rams, el Dijous Sant, el Divendres Sant, la Vetlla Pasqual i el Diumenge de Pasqua, sense la participació física o presencial dels fidels, segons les indicacions litúrgiques del decret de la Congregació per al Culte Diví.

–Cal tenir present les condicions de salut i altres que visqueu cadascú de vosaltres per poder fer les diverses celebracions, totes o només algunes.

–Cadascú decidirà els horaris i els llocs de les celebracions. Tal com recomana

el decret, si és possible, anunciar-ho als fidels perquè s'uneixin a la celebració des de casa estant.

–En alguna parròquia i a la Catedral oferirem per internet la possibilitat de seguir les celebracions, a més de les cadenes de TV que les retransmetin.

–Pel que fa a la Missa Crismal, seguint les indicacions del president de la Conferència Episcopal Espanyola i del president de la Conferència Episcopal Tarraconense, la celebrarem com cada any el Dimarts Sant, a les 5 de la tarda, sense la vostra participació, per consagrar i beneir els Sants Olis, deixant la renovació de les promeses sacerdotals per alguna de les nostres trobades de preveres.

A ON ÉS DÉU?

Afortunadament, al costat dels terrorífics i gairebé morboses noticiaris televisius sobre la pandèmia, apareixen altres veus alternatives, positives i esperançadores.

Alguns recorren a la història per recordar-nos que la humanitat ha passat i superat altres moments de pestes i pandèmies, com les de l'Edat mitjana i la de 1918, des-

prés de la Primera Guerra Mundial. Altres es sorprenen de la postura unitària europea contra el virus, quan fins ara discrepaven sobre el canvi climàtic, els immigrants i l'armamentisme, segurament perquè aquesta pandèmia trenca fronteres i afecta els interessos dels poderosos. Ara als europeus els toca patir una mica tal com pa-

teixen els refugiats i immigrants que no poden travessar fronteres. Hi ha humanistes que assenyalen que aquesta crisi és una espècie de "quaresma secular" que ens concentra en els valors essencials, com la vida, l'amor i la solidaritat, i ens obliga a relativitzar moltes coses que fins ara creïem indispensables i intocables. Tot d'una, baixa la contaminació atmosfèrica i el frenètic ritme de vida consumista que fins ara no volíem canviar. Ha caigut el nostre orgull occidental de ser omnipotents protagonistes del món modern, senyors de la ciència i del progrés. En plena quarantena domèstica i sense poder sortir al carrer, hem començat a valorar la realitat de la vida familiar. Ens sentim més interdependents, tots depenem de tots, tots som vulnerables, ens necessitem els uns als altres, estem interconnectats globalment, per bé i per mal.

També sorgeixen reflexions sobre el problema del mal, el sentit de la vida i la realitat de la mort, un tema avui dia tabú. La novel·la *La pesta* d'Albert Camus, de 1947, s'ha convertit en un best-seller. No només és una crònica de la pesta d'Orà, sinó una paràbola del sofriment humà, del mal físic i moral del món, de la necessitat de tendresa i solidaritat.

Els creients de tradició judeocristiana ens **preguntem pel silenci de Déu davant d'aquesta epidèmia**. Per què Déu la permet i calla? És un càstig? ¿Cal demanar-li miracles, com demana el P. Penéloux a *La pesta*? **¿Hem de tornar a Déu el bitllet de la vida**, com Ivan Karamàzov a *Els germans Karamàzov*, en veure el patiment dels innocents? On és Déu?

No estem davant d'un enigma, sinó davant d'un misteri, un misteri de fe que ens fa creure i confiar en un Déu Pare-Mare creador, que no castiga, que és bo i misericordiós, **que és sempre amb nosaltres, és l'Em-**

manuel; creiem i confiem en Jesús de Natzaret que ve a donar-nos vida en abundància i es compadeix dels que pateixen; creiem i confiem en un Esperit vivificador, Senyor i donador de vida. I aquesta fe no és una conquesta, és un do de l'Esperit del Senyor, que ens arriba a través de la Paraula en la comunitat eclesial.

Tot això no impedeix que, com Job, ens queixem i ens planyem davant Déu en veure tant de patiment, ni impedeix que com el Cohèlet o Eclesiastès constatem la brevetat, lleugeresa i vanitat de la vida. Però no hem de demanar miracles a un Déu que respecta la creació i la nostra llibertat, i vol que nosaltres col·laborem en la realització d'aquest món limitat i finit. Jesús no ens resol teòricament el problema del mal i del sofriment, sinó que a través de les seves nafres de crucificat-ressuscitat ens obre a l'horitzó nou de la seva passió i resurrecció; Jesús amb la seva identificació amb els pobres i els qui sofreixen, il·lumina la nostra vida; i amb el do de l'Esperit ens dona força i consol en els nostres moments difícils de sofriment i passió.

On és Déu? És en les víctimes d'aquesta pandèmia, és en els metges i sanitaris que els atenen, és en els científics que busquen vacunes antivirals, és en tots els que en aquests dies col·laboren i ajuden per solucionar el problema, és en els que resen pels altres, en els que difonen esperança. Acabem amb un salm de confiança que l'Església ens proposa els diumenges a l'hora litúrgica de les Completes, per abans d'anar a dormir:

Tu que vius a recer de l'Altíssim i fas nit a l'ombra del Totpoderós, dígues al Senyor: «Ets la muralla on m'emparo, el meu Déu, en qui confio.»

Ell et guardarà del parany del caçador i del flagell de la pesta; t'abrigarà amb les seves

plomes, trobaràs refugi sota les seves ales: ell, que és fidel, et serà escut i cuirassa. No et farà por la basarda de la nit, ni la fletxa que vola de dia, ni la pesta que s'esmuny en la fosca o l'epidèmia que a migdia

fa estralls. (Salm 91, 1-6)
Potser la nostra pandèmia ens ajudarà a trobar Déu allà on no ho esperàvem.

Victor Codina, S. I.

QUI HO HA DIT QUE NO HI HA SETMANA SANTA?

Que no heu vist la immensa processó de gent, sense vestes ni manaies, que dona positiu del coronavirus?

Que no veieu el Via Crucis del personal sanitari pujant el Calvari de la pandèmia, **desbordats de forces i amb l'angoixa de no donar l'abast?**

Qui digui que el Natzarè no sortirà aquesta Setmana Santa és que encara no l'ha reconegut en els sanitaris de bata blanca i de cor fi que es carreguen la creu del dolor dels afectats.

Que no veieu tants científics i metges que suen sang i aigua, com a Getsemaní, per trobar un tractament en forma de vacuna?

Que no diguin que Jesús no passa aquest any pels carrers quan hi ha tanta gent que ha de treballar per fer arribar els aliments i els fàrmacs a tothom.

Que no heu vist la corrua de Cirineus que s'ofereixen per ajudar d'alguna manera a portar les creus pesades?

No veieu quantes Veròniques que s'exposen a infectar-se per eixugar el rostre dels afectats?

Qui diu que Jesús no cau a terra cada vegada que sentim les xifres fredes de noves víctimes?

No estan vivint la Passió tantes residències geriàtriques, plenes de gent gran i cuidadors amb factors de màxim risc?

Que no és com una corona d'espines pels nens i nenes que han de viure aquesta crisi tancats, sense entendre-hi gran cosa i sense poder córrer pels parcs i carrers?

No se senten injustament condemnades les escoles i universitats i botigues que han hagut de tancar?

Que no són assotats tots els països del món pel flagell d'aquest virus?

No fan com Ponç Pilat, que se'n renta les mans, els dirigents que només busquen treure algun rèdit polític de la situació?

No pateixen, impotents com els deixebles sense el Mestre, tantes famílies confinades a casa, moltes amb problemes, sense saber com i quan s'acabarà tot?

No és el rostre de Maria Dolorosa el que es reflecteix en tantes mares i familiars que sofreixen la mort d'éssers estimats i encara a distància?

No és com arrencar les vestidures l'angoixa de tantes famílies i petites empreses que veuran despullada la seva economia?

No s'assembla a l'agonia de Jesús la manca de respiradors que hi ha a les UCI del país?

Mn. Miquel Àngel Ferrés